

Ο Ιερέας και το μουλάρι του Θεού - Με αφορμή την εβδομάδα των ιερατικών κλίσεων

/ [Γνώμες](#)

Τα παλιά τα χρόνια κοντά σε κάποιο χωριό, υπήρχε ένα ταπεινό Μοναστηράκι με μία ιστορική και θαυματουργή εικόνα της Παναγίας. Οι κάτοικοι του χωριού ευλαβούνταν πολύ αυτό το εικόνισμα. Μάλιστα, μία φορά το χρόνο το έφερναν για λίγες ημέρες στο χωριό προς προσκύνηση και για να τελέσουν τις ιερές Ακολουθίες προς τιμήν της Θεομήτορος.

- *Του π. Συμεών Βενετσιάνου*

Για τον λόγο αυτό στόλιζαν ένα μουλάρι με άνθη, χαϊμαλιά, χάντρες και ό,τι άλλο πολύτιμο έβρισκαν και τοποθετούσαν την εικόνα στο καινούριο του σαμάρι. Όταν το ζώο έμπαινε στο χωριό και μέχρι να φθάσει στον μικρό Ναό, οι κάτοικοι έστρωναν φοίνικες, χαλιά, κουβέρτες, ακόμη και τα ρούχα τους για να περάσει από πάνω!

Η ιστορία, που είναι σαν παραβολή, αναφέρει ότι, το μουλάρι καμάρωνε κάθε χρόνο καθώς, άμυαλο όπως ήταν, θεωρούσε ότι γι' αυτό είναι όλες τούτες οι τιμές και τα στολίδια και τα στρωσίδια. Δεν μπορούσε να καταλάβει ότι, ο σεβασμός και η τιμή των απλών αλλά ευλαβών χωρικών ήταν προς την εικόνα της Παναγίας και όχι προς εκείνο.

Η ιστορία βέβαια έχει πνευματικές διαστάσεις. Ακούγοντάς την, η πρώτη σκέψη μου είχε να κάνει με την ιερωσύνη! Ναι, με την ιερωσύνη. Δεν είναι ο παπάς εκείνος που μεταφέρει, που λιτανεύει τον ίδιο τον Χριστό μέσα στην ιστορία και μέσα στην κοινωνία; Εκείνος που από την Ωραία Πύλη καλεί όλους σε μυστική αλλά ουσιαστική ένωση μαζί Του, σε θεία Κοινωνία; Τι είναι ο Ιερέας; Μήπως ο ίδιος είναι το μουλάρι του Θεού; Και δεν υπάρχει τίποτε πιο τιμητικό για έναν άνθρωπο να αξιωθεί να καταστεί Ιερέας. Δεν υπάρχει τίποτε πιο τιμητικό για έναν άνθρωπο να αξιωθεί να γίνει το μουλάρι του Θεού!

Για να τελεί τις ιερές Ακολουθίες, τα Μυστήρια, την θεία Λειτουργία. Να βαπτίζει τα παιδιά και να τα εντάσσει στην μεγάλη οικογένεια της Εκκλησίας. Να αναδέχεται τους στεναγμούς και τις πτώσεις των ανθρώπων και να διαβεβαιώνει για την συγχωρητικότητα του Θεού. Να μιλά διαρκώς για την αγάπη του Ευαγγελίου, να στηρίζει τον κουρασμένο οδοιπόρο της ζωής, να βρίσκεται εκεί, δίπλα στον κατατρεγμένο αδελφό και να σηκώνει στην πλάτη του το βάρος της κάθε ανάγκης του. Ο παπάς είναι ο Χριστός μέσα στις γειτονιές του ταλαιπωρημένου κόσμου. Δεν είναι χαμαλοδουλειά η ιερωσύνη, είναι επιλογή, είναι συνέργεια της χάρης του Θεού και της ελεύθερης επιλογής του ανθρώπου.

Παρά την διαρκή πολεμική εναντίον της Εκκλησίας, ο πιστός λαός του Θεού τον τιμά. Πόσο τραγικό όμως να νιώθει ο Ιερέας ότι, αυτή η τιμή απευθύνεται σ' εκείνον αποκλειστικά! Να μοιάζει δηλαδή με το καλοκάγαθο μουλάρι της ιστορίας μας. Οι άνθρωποι τιμούν τον Ιερέα όχι τόσο γι' αυτό που είναι, αλλά κυρίως για όσα τελεί. Η τιμή δεν απευθύνεται στο πρόσωπό του, αλλά μάλλον στα χέρια του. Είναι τα μόνα ανθρώπινα χέρια που τολμούν να αγγίξουν τον Χριστό, τον άγιο Άρτο της Ευχαριστίας.

Γι' αυτό και ζητούν την ευχή του ασπαζόμενοι το χέρι του. Δεν είναι μια πράξη ευγενείας αυτή, είναι μια κίνηση αναγνώρισης της μοναδικότητάς του!

Το μουλάρι της ιστορίας μας δεν έδωσε ποτέ αφορμές να το συζητήσουν αρνητικά. Υπομονετικά και υπάκουα εκτελούσε την υπηρεσία που τού είχαν αναθέσει. Μακάρι το ίδιο να συμβαίνει και με τον Ιερέα του Θεού. Κάποια γεγονότα αφάνταστα μάς στενοχωρούν, μας αφήνουν όμως τεράστια περιθώρια αυτοκριτικής και

προσωπικής μετάνοιας, που οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε με γενναιότητα και ταπείνωση! Για να μην είναι τεράστια η απόσταση ανάμεσα στην ιδιότητα, την ιερωσύνη και το πρόσωπο του καθενός μας. Για να έρχονται διαρκώς πιο κοντά ο ανηφορικός δρόμος της ιερωσύνης και ο ανηφορικός δρόμος της πνευματικής μας αναγέννησης. Για να αποκτά περισσότερο νόημα η δίκη μας κλίση απέναντι στην κλήση του Θεού.

Ο κόσμος μάς θέλει, μάς χρειάζεται. Ποιος θα λιτανεύσει τον Χριστό; Ποιος θα σκορπίσει ελπίδα και αγάπη στους ανθρώπους; Πού αλλού, εκτός από την ιερωσύνη, θα βρουν το μουλάρι του Θεού; Ασπάζομαι με σεβασμό το χέρι όλων των αδελφών Κληρικών. Καλή δύναμη σε όλους μας...